

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кобцева Олександра Віталійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII

м. К и ї в
30 травня 2019 року
№ 153-2(I)/2019

Справа № 3-146/2019(3287/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кобцева Олександра Віталійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного

забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 22, ст. 145).

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Кобцев О.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статтям 22, 46, 58, 64 Конституції України (конституційність) абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I (за конституційною скаргою – підпункт 1 пункту 3 розділу 12) Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (далі – Закон № 213).

Згідно з абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789) викладено в такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Відповідно до пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 у разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії/щомісячне довічне грошове утримання призначаються відповідно до законів України „Про державну службу“, „Про прокуратуру“, „Про статус народного депутата України“, „Про Кабінет Міністрів України“, „Про судову

експертизу“, „Про Національний банк України“, „Про службу в органах місцевого самоврядування“, „Про дипломатичну службу“, Податкового та Митного кодексів України, Положення про помічника-консультанта народного депутата України.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Кобцев О.В. з 2008 року перебуває на обліку в Шевченківському об'єднаному управлінні Пенсійного фонду України міста Харкова (до реорганізації – управління Пенсійного фонду України в Шевченківському районі міста Харкова) (далі – Управління) та отримує пенсію відповідно до статті 50¹ Закону № 1789 у редакції, чинній на час призначення йому пенсії.

Автор клопотання 7 вересня 2017 року звернувся з заявою про перерахунок призначеної пенсії до Управління, яке повідомило, що законних підстав для перерахунку призначеної йому пенсії немає.

Кобцев О.В. звернувся до Держинського районного суду міста Харкова з адміністративним позовом до Управління про визнання дій (бездіяльності) протиправними, зобов'язання вчинити певні дії, в якому просив зобов'язати Управління здійснити з 7 вересня 2017 року перерахунок призначеної пенсії, виходячи із 90 % середньої заробітної плати посади (місячного заробітку) слідчого прокуратури району міста Харкова, відповідної категорії працівників органів прокуратури згідно з Постановою Кабінету Міністрів України „Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо оплати праці працівників прокуратури“ від 30 серпня 2017 року № 657 та виплатити різницю в пенсії за минулий час.

Держинський районний суд міста Харкова, розглянувши справу в порядку скороченого провадження, постановою від 14 грудня 2017 року адміністративний позов Кобцева О.В. до Управління залишив без задоволення.

Харківський апеляційний адміністративний суд постановою від 29 березня 2018 року апеляційну скаргу Кобцева О.В. залишив без задоволення, а постанову Держинського районного суду міста Харкова від 14 грудня

2017 року – без змін. У своїй постанові Харківський апеляційний адміністративний суд вказав, що ця постанова не підлягає касаційному оскарженню, крім випадків, передбачених пунктом 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Верховний Суд ухвалою від 20 квітня 2018 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Кобцева О.В. на постанову Держинського районного суду міста Харкова від 14 грудня 2017 року та постанову Харківського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2018 року з підстав, установлених підпунктами „а“, „в“ пункту 2 частини п'ятої статті 328, пунктом 1 частини першої статті 333 Кодексу, оскільки касаційну скаргу подано на судові рішення у справі незначної складності, що не підлягає касаційному оскарженню, виняткових обставин касаційного оскарження судових рішень у справах незначної складності Кобцев О.В. не навів.

Харківський апеляційний адміністративний суд ухвалою від 23 квітня 2018 року заяву Кобцева О.В. про виправлення описки та роз'яснення постанови Харківського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2018 року залишив без задоволення.

Верховний Суд ухвалою від 7 серпня 2018 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Кобцева О.В. на ухвалу Харківського апеляційного адміністративного суду від 23 квітня 2018 року, постанову Харківського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2018 року, постанову Держинського районного суду міста Харкова від 14 грудня 2017 року.

Кобцев О.В. повторно звернувся з касаційною скаргою до Верховного Суду, який ухвалою від 3 вересня 2018 року відмовив у відкритті касаційного провадження за його касаційною скаргою на постанову Держинського районного суду міста Харкова від 14 грудня 2017 року, постанову Харківського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2018 року та ухвалу Харківського апеляційного адміністративного суду від 23 квітня 2018 року на підставі пункту 3 частини першої статті 333 Кодексу у зв'язку з наявністю

ухвали про відмову у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою цієї особи на це саме судове рішення.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що оспорюваними положеннями Закону № 76 та Закону № 213 „очевидно звужено зміст та обсяг існуючих прав і свобод громадян – пенсіонерів органів прокуратури України шляхом обмеження та фактичного скасування раніше наданих державою соціальних гарантій“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до частини першої статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень).

Автор клопотання порушує питання про визнання неконституційними абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, згідно з якими викладено в новій редакції частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789. Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу, по суті, оспорує конституційність частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789 у редакції Закону № 76, яка втратила чинність відповідно до підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII.

Таким чином, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2.2. Відповідно до статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша); у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої).

У конституційній скарзі Кобцев О.В. не зазначив, яке судове рішення у його справі, на його думку, є остаточним. У долучених до конституційної скарги постанові Харківського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2018 року, ухвалах Верховного Суду від 7 серпня та від 3 вересня 2018 року пункт 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213, щодо конституційності якого звернувся автор клопотання, не був застосований. Отже, в цій частині конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Кобцев О.В. не обґрунтував, у чому саме полягає неконституційність положень абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213. Порушуючи питання про невідповідність оспорюваних положень Закону № 76 та Закону № 213 статтям 22, 46, 58, 64 Конституції України, автор клопотання наводить положення Основного Закону України, Закону № 76, Закону № 213, Закону № 1789, Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII, посилається на Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, юридичні позиції Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, посилання

на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Конституційна скарга Кобцева О.В. надіслана до Конституційного Суду України 15 травня 2019 року, тобто строк її подання, встановлений у пункті 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, пропущено.

У клопотанні про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги Кобцев О.В. зазначає, що пропустив строк подання конституційної скарги, „зважаючи на тривалий час подання та розгляду касаційних скарг Верховним судом та листування з його керівництвом“, а також наявністю неповнолітньої доньки та сина – учасника бойових дій, який потребує тривалого лікування.

Отже, несвоєчасне подання конституційної скарги не пов'язане з тим, що Кобцев О.В. не мав повного тексту остаточного судового рішення, у зв'язку з цим клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги на підставі частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ є необґрунтованим.

Той факт, що автор клопотання вже звертався до Конституційного Суду України з конституційною скаргою з аналогічного питання і після її повернення керівником Секретаріату Конституційного Суду України подав виправлену конституційну скаргу, не може вказувати на дотримання Кобцевим О.В. строку подання конституційної скарги, оскільки Законом України „Про Конституційний Суд України“ передбачена можливість повторного звернення до Конституційного Суду України з дотриманням вимог цього закону, зокрема щодо строку подання конституційної скарги.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог частини першої, пункту 6 частини другої статті 55, абзацу першого, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кобцева Олександра Віталійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного

забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**